

Gödriné Bedő Ilona

Gondolatok idegenben

verses vallomások

Ághegy Könyvek

Gödriné Bedő Ilona:
Gondolatok idegenben

ÁGHEGY KÖNYVEK

Sorozatszerkesztő: Tar Károly

A kötet megjelenését támogatta:

nka

Nemzeti Kulturális Alap

A Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága
Svédországi Magyarok Országos Szövetsége
Ághegy-Liget Baráti Társaság

© Gödriné Bedő Ilona

© Ághegy-Liget Baráti Társaság

Szerkesztette: Gaál Zoltán

BN 975-963-552-434-1

KIADJA A SZÉKELYHÁZ KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY

Felelős kiadó: Nagy Zoltán kuratóriumi elnök

Gödriné Bedő Ilona

Gondolatok idegenben

verses vallomások

Ághegy Könyvek

Előszó

Érdekes kipuhatolni, hogy mi készteti a költőt írásra, milyen tényezők befolyásolják témaválasztását, s honnan kapja az ihletet. Ezeket a kérdéseket teszem fel magamnak, Gödriné Bedő Ilona verseinek kötetbe rendezésekor.

Életének egy korai szakaszában, tíz esztendeig könyvtáros szülőfalujában, Uzonban. Könyvismertetőket készít, irodalmi- és szavalóestek anyagát állítja össze. Azelőtt is sokat olvasott, de ebben az időszakban szenvedélyes olvasóvá válik.

„Életem nagy szerelme a könyv”- írja egy hozzám intézett levélben. Nem csoda, hogy ő maga is verselni kezd. Kezdetben alkalmi- és gyermekverseket ír.

Egészségügyi iskolát végez majd asszisztens a sepsiszentgyörgyi poliklinikán.

„Minden, ami él, közel áll szívemhez.”- vallja.

Mindig emberközelben dolgozik, sok emberi sors kitárulkozik előtte. Empátiája és segítőkészsége egyre növekszik.

Mi inspirálja őt? Hiszi, hogy fontos mondanivalója van, s amit lényegesnek tart, azt nem szabad elhallgatnia.

A utóbbi években költészete egyre inkább elmélyül.

Verseit olvasva megismerkedhetünk egy nagy élettapasztalattal rendelkező, emberhez méltó életre vágyó, ezért érett korában Erdélyből Svédországba települt, idegen környezetben élő és alkotó magyar aszszony gondolatvilágával.

Gaál Zoltán

ÉLETRŐL, EMBERRŐL

TE EMBER VAGY

Mily csodálatos az agytekervénye, milliónyi funkció lapul meg benne.

Képességének nincs kezdete s vége, lehet ez más, mint Isten teremtése?

Mindegy, hogy tudomány vagy művészet, mindkettő oktat és gyönyörködtet.

Bonyolult feladat működtetni ezt, de te ember vagy s megteheted.

Hiszen a komputert is te alkottad, tudásod javát beletápláltad.

Érzést is adjál, ezt kell még megpróbáld, gombnyomásra, ha kell, megtalálod.

Segítsen, azon ki fázik s éhezik, adjon vigasztalást annak, ki szomorkodik.

Vezessen e huzal embertől emberig, legyen útmutató még századokig.

TÉGY CSODÁT

Kérlek, Istenem tanúskodj, hogy te ezt nem így akarod.
Megbüntetni embereket, kik semmi rosszat nem tettek.
Tudod, hogy Allah nevében tesznek úgymond igazságot.
Gyilkosság, robbantás, halál! Nem hiszem, hogy erről tudnál.
Gyermeknek megbocsájt szülő, a szeretet mindent megértő.
Legyél hát Te is elnéző, Te, a mindenség-teremtő.
Mint tékozló gyermekeid, visszajövünk, ha engeded.
Tégy csodát, mert tudsz, ha akarod. Kérlek, hívd vissza Káinod.

MINT BÚVÓPATAK

Mint bűvópatak, a gondolatom eltűnik, s én meg nem foghatom.
Kergeti egymást új benyomás, elszálló vagy maradandó hatás.
Lassan s észrevétlen változom, talán nem is észlelem magamon.
Küzdelem az egzisztenciáért, de az idő teszi a magáét.
Ha megcsináljuk az elszámolást, látjuk a hozadékot s tartozást.
Ez nem egyszerű könyvvitel. Bizonyosság, hogy mit értem el.
Mindegy – mindezt hogyan éltem meg, mikor, merre billent a mérleg.
Katona voltam én is, mint más, mert az élet harc és kihívás.
Ezen a nagy úton létünk a tét, fontos megtalálni az értelmét.
Emberek, évek jönnek és mennek, egy picit belőled el-elvisznek.
Marad a gondolat s az élmény, s régi útitársad a remény.
Jó, ha van, ki fogja az kezed, s tiszta marad elméd és szíved.

CSAK EMBER

Mi leszek, ha nagy leszek, valami hasznosat teszek? –
E kérdést gyakran feltettem. Hát ember! – felfogtam lassan.
Látnom kellett sok jót és rosszat, az ember mi mindent okozhat.
Építhet összekötő hidakat, vagy nemzetek közt határokat.
Alkothat szépet, maradandót, vagy pusztítót, világ-rombolót.
A tudománynak minden ága föld mélyét s a bolygókat járja.
Feledünk sok epidemikus kórt, az emberiségre halált hozót:
Pestis, lepra, vagy kolera. De jött más egyéb is a világra:
Fertő és romlás a családra, kábítószer, nemek mássága,
Pénznek hatalma fölöttünk. Istenem tégy csodát velünk!
Legyünk ismét csak emberek, egymással becsületesek.
Örülünk sok hasznos vívmánynak, természet nyújtotta csodáknak.

AMEDDIG A FECSKE SZÁLL

Ameddig a fecske száll, ne búsulj, itt a nyár.
Még ha felhős is az ég, langymeleg azért a lég.
Őrizzük meg a fészket. Ha újra visszatérnek,
Érezzék, hogy mindig várjuk, az ember az ő barátjuk.
Ne hagyjuk cserbe őket, a szeretet erősít minket.
Egy kicsit jobbak leszünk, ha csak egy picit jót teszünk.
Ha majd elmennek a fecskék, jönnek az őszi esték.
Így van ez évről-évre. Találkozunk-e a jövőben?
Lassan nekünk is itt az ősz. Fecskemadár, ha visszajössz,
Keresd majd a kicsi házat, hol valaha fészked raktad.
Találsz ott mindig valakit, ki talán hozzám hasonlít.
Ha fészked még mindig ott lesz, úgy néha még rám is emlékezz.

REMÉNY

János jel. 16 r. 4,5

Apokalipszis, mondják az emberek, s hogy világnak vége közeleg.
A Jelenések könyvében is ez áll, ha felnyílt már a hétpecsétetes zár.
Sokszínű lovak kivágtatnak, bajt, nyomort hozni Isten országának.
Elvenni földről a békességet, szórni halált, s egyenetlenséget.

Erre mi azt mondjuk: régi írás, de vajon az ember ma tesz-e mást?
Mint hogy akarva-akaratlanul szennyez, robbant, míg minden
elpusztul.

Pandora szelencéje megnyitott, visszaterelni nem lehet a rosszat.
Mint kis szikra él bennem a remény, hogy még mindig Békesség az
eszmény.

BIZONY ESENDŐ AZ EMBER

A lágyan hullámszó szellő lebeg, mint tengerben a sellő,
Mely melegben enyhet hozó, viharban hátborzongató.
Ha Najádok kara kísér, zenéje hárfával felér.
Füttyszóval dalol a szél, de orkánt üvöltés kísér.
A természet változatos, hol jókedvű, hol haragos.
Az ember is ily szeszélyes, sora, ha jól megy, kedélyes.
Olykor dicshimnusz zengedez, s szívében öröm lengedez.
Ha sorsa rosszabbra fordul, egész lénye haragra gyúl.
Bizony esendő az ember, mint szél korbácsolta tenger.
Azonban minden értelmet kap, mikor újra kisüt a nap.

MINDEN ÚT RÓMÁBA VEZET

Harcok után elül a csatazaj s vihar után az égi moraj.
Kicsiny ember-voltunk ismérve az ember létért való küzdelme.
Mikor elcsitul a hívogató hang, mint gazdátlan templomharang,
Akkor tudjuk, hogy nincs már ránk szükség, de kérdés, hogy amit
tettünk, elég?
Megyünk vagy maradunk, idő kérdése. Szerepünk addig a munka
végzése.
Célokat állítunk egymás után, míg elmegyünk a Sóhajok hídján.
Mi, az élet szerelmesei, semmit sem tudunk megváltoztatni.
Ki-ki elköveti a maga hibáját, míg formálgatja a saját sorsát.
Ha „minden út Rómába vezet”, próbáljuk szebbé tenni az életet!
Hisz mindannyian egyfelé haladunk, még akkor is, ha másfélék
vagyunk.

A TERMÉSZET ÖRÖK RITMUSA

Hová lett a kalászerlelő nyár, rétekről is elvonult már a nyáj.
Üresen állnak a fecskefészkek, a gólyák is rég felcihelődtek.
Virágok s zöld lombos ágak sárga- meg rozsdaszínűvé váltak.
Ez a természet örök ritmusa, emberi ész meg nem változtatja.
Bizonytal ezt is megszabályoznánk olykor, ha ismét rendszert
váltanánk,

Hiszen órát állítunk előre-hátra, figyelve a napnak állására.
Sok jó van, mi emberi kéz munkája, mi hasznos a társadalom
számára.

Nem így a természet rombolása, vagy géneknek manipulálása.
Oly tökéletest alkotott emberben a természet vagy Istennek keze.
Ne akarjuk azt is elrontani azzal, hogy próbáljuk átalakítani.

MI, VÁNDORLÓ MAGYAROK

Tamási Áron idézettel

A kék égen szürke vattacsomók úsznak, lassú szárnycsapással
vadludak húznak.

Igyekeznek ők is egy másik hazába. Lehet, hogy őket már valaki
várja.

Így röpködünk mi is, madarak módjára, a nagyvilág e sarkából a
másikba.

Kényszerű kaland ez nekünk, embereknek, útitársainknak viszont
életszükséglet.

Egyiknek önként, vagy rákényszerített forma, másiknak ez a lét-
fenntartás módja.

Szegény társainknak is vajon ily nehéz, vagy gének és ösztön hajtja,
nem pedig ész.

Fogjuk egymás kezét mi, vándorló magyarok, a világ bármely
részén így el nem kallódunk.

Találjuk meg önmagunkat, bárhol is élünk.

„Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk”

PORSZEMEK VAGYUNK

Mily parányi porszemek vagyunk, emberek, kik e földön lakunk.
A világmindenségében ott ülünk Isten tenyerében.
Bár a bonyolult óramű, az emberi remekmű.
Hát még a számítógép agya, vagy a száguldó rakéta.
Felfedezéseknek sora szolgál az emberek javára.
Megfejteti mégsem tudtuk még a bolygóknak eredetét.
Jöhet nap- vagy holdfogyatkozás, ide nem kell elnökválasztás!
Minden visszaáll a régibe, mert mindez Isten teremtmése.

ELSZÁLLT MÁR A DARUMADÁR

Elszállt már a darumadár, mert itt nálunk elmúlt a nyár.
Vidáman csattog a szárnya, vele repül hűséges társa.
Párját követő-féltő lény, mily tiszta szokatlan erény.
Hazája az egész világ, várja őt a fű, a fa, a virág.
Sóváran nézzük röptüket, bánat tölti el lelkünket.
Oly hibátlan mindig röptük, s összetartó szeretetük.
Mi vagyunk csak szárnyaszegett, daruból lett kis verebek.
Egymás szemébe port rúgunk, s a bajban gyorsan elfutunk.
Biztass minket darumadár, hogy tél múltán eljön a nyár.
Keserű emberi sorsunk szebb lesz talán, ha mi is kitartunk.

ADJ, ISTENEM, TISZTA GONDOLKODÁST

Addig csodálatos az életünk, míg magasan szárnyalhat lelkünk,
Nem figyelmeztet testi nyavalya az elszállt évek sokaságára.
Mikor fizikai erőnlétünk tág teret már nem enged nekünk,
Adj, Istenem, tiszta gondolkodást, emberhez méltó eltávozást.
Addig is örüljünk minden szépnek, a hajnali madárcsicsergésnek,
Annak, ha akad igaz barát, s megoszthatod a magad baját.
Egységében nézd a világot: embert, állatot és virágot.
Minden csak egy kis rész az egészből. Tedd te is mit kell, teljes
szívedből!

MINDENNEK CÉLJA VAN

Mint homokszemek a kezünkből, peregnek az évek életünkből.
De jó volna megállítani, vagy legalább visszafordítani.
Mindennek célja van az életben, ember nem dönthet e kérdésben.
Úgy csaló támogatná a ravaszt, de „egy fecske nem csinál tavaszt.”
Már tudjuk, hogy az élet véges, tegyük hát mi is mire csak ember
képes:
Őrizni mindent, ami megadatott. Tegyük gazdagabbá e világot!
Bízzást eljön majd a „feltámadás”, az emlékekben, vagy mint
látomás.
Lehet, hogy visszatérünk más formába, hát ne tapossunk bogárra,
virágra.

RINGJON A BÚZAMEZŐ

Az ifjúi tavasz nyárba hajlik át, már sűrű lomb borítja ránk árnyékát.
Aranyló kalásztól sárgul a mező. Áldassák mindezt a teremő.

Oly jól illeszkedik minden egymásba, mint egyik fogaskerék a másikba.

Így mehetne idők végezetéig, ha az ember bele nem kontárkodik.
Mi még ismerjük mind a négy évszakot, tavasz- nyár-őszre a telet várhatod.

Már vannak jövőt illető víziók, hogy tavasz és ősz fölött csak átsiklunk.

Talán mi okoztuk ezt, emberek? Ijesztő, hogy olvadnak a jéghegyek.

Vagy inkább a tudomány s technika, mely annyi mérgezőszeret feltalál?

Áldozatokkal jár a civilizáció! Temetni a régit, ez a ráció?

Majd az eljövendő generáció derítse ki, hogy ki milyen náció.

Szeretnék felébredni rossz álmomból, szépet csinálni ismét e világból.

Zúgjon a tavasz, ringjon a búzamező. Ne legyen Csernobil se atomtemető.

A TAVASZ MELEGE

Ma már tartósabb a rosszkedved, mint régen.
Talán a komor felhő sötétebb az égen.
Mindennap valami újabbat fedezel fel,
Ami zavar, vagy tetszésedet nem nyeri el.
Tegnap a séta volt fárasztóbb, mint valaha.
Lábaidat lassan emeled, csak vigyázva.
Csendben elmélázva gyakran el-elbóbiskolsz,
De leselkedő öregségre még nem gondolsz.
Hiszen számodra is gyönyörű a napsugár.
A tavasz melege terád is ugyanúgy vár.
Ha nem is táncolsz már gyakran és lelkesen,
A zene elringathat lágyan s édesen.
Azért lehet az ősz csodálatos, ha langymeleg.
Színei elvarázsolhatják a szíveket.

MIÉNK A FELELŐSSÉG

Szeretni a szépet, becsülni a létet.
Szívedet követni, s ha lehet, csak jót tenni.
Talán nem is oly nehéz, mikor irányít egy kéz,
Mely utadat egyengeti, s a gonoszt elűzi.
Jó és rossz is bennünk lehet, ki-ki választást tehet.
De a felelősség a miénk, hogy lesz-e jövő nemzedék,
A patakban tiszta vizünk, mezőn bőséges termésünk.
Lesz-e békesség e földön, hogy végre mindenki örüljön.

SIESS, IFJÚ TAVASZ

Jöjj, siess ifjú tavasz, leheleted rügyeket fakaszt.
Hallom magoknak hasadását, földet repesztő mocorgását.
Azok a gyenge kis csírák évről-évre, hogy csinálják?
Túlélnek fagyot és hideget, félénken dugják ki fejüket,
Néha száraz rögökön át, üdvözölni Isten világát.
Büszkén lengetik levelüket, kínálva szerény termésüket.
Honnan e nagy akaraterő, életet s napot kereső?
Talán a magvetőtől kapta, hogy e világot táplálja.
Lehet isteni sugallat, de csodát tehet az akarat!
Köszönjük néked is, napsugár, hogy a magnak életet adtál.
Minden újra szép és jó lehet, csak teremjen a föld kenyeret.

ELÉG A PUSZTÍTÁSBÓL

A természet csodáját megéljük minden évben.
Jön-e már megújulás az ember életében?
Kicsit önzetlenebbek leszünk-e egymás iránt?
Boríthatjuk-e haragra feledésnek fátyolát.
Nekünk belülről jöhet a békés megújulás.
Nem hangos trombitaszó vezényli a megálljt:
Elég a pusztításból, a kegyetlenkedésből!
Tegyünk végre valamit csak igaz emberségből!
Hihetetlen csodákat nyújt a tudomány nekünk.
Rajtunk áll, hogy mivé lesz egykoron majd a földünk.

HA FELJÖN A NAP

Fáradtan néz vissza a napnak sugara,
Mint öregembernek nevető ránca.
Langyosan melegít, ha az est közeleg.
Lopakodó homály lágyan lebeg.
Egyszerre eltűnik a bántó különbség:
Gazdag és szegény közti egyenlőtlenség,
Ifjúi lelket rejtő, kopott öregség,
Szakadt ruhájú, feslett szépség.
Ha feljön a nap ismét, oda a misztikum.
Isten kinyújtott kezét megfoghatom.
Már tudom szeretni a lét mindkét oldalát,
Ha majd el kell hagyni életünk e formáját.
A múlandóságunk sem riaszt már.
Amit elmulasztunk, csak azért kár.

AZ IDŐ NEM VÁR

Az ember mindig tele van önsajnálattal.
Istenem, miért nem vagyok még mindig fiatal?
Lennék erőtlő duzzadó, tette kész ismét.
A hegyet is megmozgatnám, majd lefeküdnék tüstént.
Enni nem lehet visszafelé, mint hogy aludni sem előre.
Legyintünk ismét egyet s rábízuk a jövőre.
Az idő csak halad tovább, velünk vagy nélkülünk.
Pegasus vagy teve hátán mehetnek mások felőlünk.
Oh, te édes semmittevés, jó veled társulni.
Inkább, mint porban, izzadtan a csúcs felé kaptatni.
Míg az irigyeltek tülekednek ott fenn a Parnasszuson,
Majd én itt elüldögelek a lankás domboldalon.
Mint ujjaik közt a homok, gyorsan peregnék az évek.
Hangoztatom a korrupciót, de ellene semmit sem teszek.

ISTENEM, CSAK EL NE TÉVEDNÉK

Kezemben egy vándorbottal, hátamon a tarisznyával
Napnak csókjaira várva egymagam baktatok szélirányba.
Kilesem jótékonykodását, amint fényben fürdeti udvarát.
Rálehel minden szál virágra, rácsókol a teremtet világra.
Egyszerre szuszogni kezd a föld, felölti zöld színét a rög.
Zizzenő levél, surranó bogár, kórusban éneklő sok kis madár.
Oh, dehogyis vagyok fáradt én. A lüktető élet gyönyörű szép.
De ha egyszer lehunyná szemét, minden elveszítené értelmét.
Hogyan juthatnék el a tejútra, ha kialszik a napnak sugara.
Csillagról-csillagra lépkednék. Istenem, csak el ne tévednék.

SOKFÉLÉK VAGYUNK

Mennyi árnyalata van a kéknek,
Mennyiboltnak vagy tenger színének.
Mint futóhomoknál szürke csillám,
Kék égen átcikázó haragos villám.
Lehet ijesztő vagy észttveszejtő,
Ahogy játszik velünk a teremtető.
Fenséges és csodás jelenség.
Jaj, de sokszor hisszük, hogy itt a vég.
Tűzhányó, árvíz és földrengés.
Sokfélék vagyunk mi is, emberek:
Gonoszak, csörtetők vagy rendesek.
A legfontosabb mégis rejtve marad:
A jellemet formáló akarat,
A jóság, mi ott van a szívünkben,
Értelmünk, ami biztat a segítségre.
Szikrát is csak ez gyújt a lelkünkben,
Hogy küzdeni tudjunk az életben.

MIVÉGBŐL JÖTTÜNK A VILÁGRA

Az égnek peremén sötét felhők ülnek,
Árva lelkemben szomorúságot szülnek.
Amott felsejlik egy halványan fénylő karéj,
De a reménytelenség bennem mégis oly mély.
Mi végből jöttünk hát erre a világra?
Mi az, mit a Teremtő tőlünk, emberektől, elvárna?
Lesz-e találkozásunk a régen elmentekkel?
El kell-e majd számolnunk cselekedeteinkkel?
Szeretném úgy élni meg a mindennapjaim,
Hogy talán segítek picit a világnak bajain.
Vajon mivel, hol kezdhetem apró jótéteményeim?
Vajon elegendő-e, ha embertársaimat szeretem?

LÉGY HASZNOS

Fújhat bármiféle szél, jöhet a zúzmarás tél;
Otthonod békét ígér, falai közt semmi baj nem ér.
Minden egyes téglája életednek egy-egy napja.
Hol derűsebb vagy vidám, hol szomorúbb vagy sivár.
Éljed méltóképp életed, mi osztályrészül jutott neked.
Legyél hasznos valakinek, azért születted embernek.
Figyeld a természetet, az ember is így éli meg.
Előbb gyenge kis hajtás, lenge, mint a sóhajtás,
Majd szárba szökkenő, kit megáld a Teremtő
Rögöt mozgató erővel, mindent tápláló képességgel.
Te legyél kéz, mi felemel, szem, mi mindent megfigyel,
Egy segítő akarat, ki nem hagy elveszni másokat.
Hasznos, mint a búzaszem, de tiéd az értelem.
Oszd meg hát szobád melegét, egyedül oly sivár a lét.

Ő SENKIT FEL NEM MENT

Advent van már e hazában, jaj de réges-régen.
Várjuk mi is a Messiást ünneplőben, szépen.
Vajha megváltaná bűnét e dölyfös világnak,
Elvennie hatalmát a sok zsaroló kufárnak,
Kik szemtelenül alkusznak mindenre, ami szent.
De majd a vezeklés alól Ő senkit fel nem ment!
Tartalmat nyer e szó „Haza”, hol jó lesz élni majd.
Önbecsülés és etika ismét lombokat hajt.
Megújulás szele söpör át az öreg Földön.
Élhetővé tesszük újra, ha a Megváltó eljön.

SZÍVEM IMÁDSÁGGAL TELE

Mégis-mégis gyönyörű az élet,
Mindig tudom, ha az égre nézek.
Annyi rossz benyomás, hír szomorít,
De a természet mindig felvidít.
Jó, hogy Ő nem hallgat a pártokra,
Mivel saját törvényét szolgálja,
Mely oly remekül volt megalkotva,
Hibát követ el ki ezt megbontja.
Az ember pusztítja a bogarat,
Pedig az táplálja a madarat.
Szennyezzük a vizet, s levegőt,
Aztán hibáztatjuk a teremtet.
A szívem imádsággal lesz tele,
Ha kitekintek reggelente
A vígan röpködő madarakra,
S a rám köszönő napsugarra.

KELL EGY ÚJ RECEPT

Én, habókos emberke, hittem a jótétlekekbe.
Azt, hogy mindenki bajára recept vár majd a patikában.
Csak be kell hunynom a szemem, aztán mást nem is kell tennem
Mint várni a sült galambra, hogy pottyanjon a szájamba.
Persze mindent jobban tudok, ha nem tetszik, kiabálok.
Hiszen demokrácia van, mindenki azt teszi, amit akar!
Tüntethetünk agyba-főbe, majd dolgozunk a jövőbe.
Egyszerre csak ráébredtem, számárbógás nem hallszik az égbe!
Kell, hogy kérjek egy új receptet, újra írni az életet.
Nem tudok várni hiába, míg más a gesztenyét kikaparja.

GYILKOSNAK BOCSÁNATRA NINCS REMÉNYE

Elnézem az ügető paripát, kecsesen ívelt gyönyörű nyakát.
Úgy szeretném megkérdezni tőle; haragszik-e vajon a gyeplőre?
Mint madárnak szabadon szárnyalni, de jó volna fék nélkül vágatni.
Ez az érzés őseinktől maradt, akik szőrén ülték meg a lovat.
Sajnos szelekció akkor is volt, közülük is nagyon sok terhet
vonszolt.
Lassan elfeledte táncos voltát, igába hajtotta büszke nyakát.
Ott is úgy van, mint az embereknel. Nem tudhatod, hogy mire
születtél.
Igásnak e megkülönböztetés fájhat, de nem öli meg testvérét.
Ehhez az ember másképp viszonyul, alattomosan támad hátulról.
Azt mondjuk az ember magasabb lény,
De gyilkosnak bocsánatra nincs remény.

TERMÉSZETRŐL, ÉVSZAKOKRÓL

EGY MAGÁNYOS FA

Egy magányos fa áll a domb tetején,
Csak halk sóhaja száll, ősznek idején.
Tizedek vihora nem látszik meg rajta.
Ha eljön a kikelet, vidáman integet.
Érkező madársereg lombja közt védelmet keres.
Hús árnyéka csalogató, fáradt vándort elringató.
Csak eső és napfény, nincs is másra igény.
Hűséggel áll a poszton, mint rendőr az utcasarkon.
Elhagyni nem tudja, megtagadni sem akarja
Szerteágazó gyökerét, életének ütőerét.
Évről-évre ugyanaz. Ruhája zöld smaragd,
Majd rozsdabarnába hajló, törzsét óvó áldott takaró.
Az elmúlás már ott kószál, bokortól-bokorig jár.
Ő állhatatosan, büszkén áll, míg ágaira madár száll.

TE VAGY A TERMÉSZET CSODÁJA

Napsugaras gyönyörű nyár, alig jött és máris elszáll.
Ti madárdalos reggelek, hogy hagyhattok itt engemet,
Ki a napsugárral ébredek, s magamban imát rebegek.
Hisz oly sok parányi élet köszöni néked a létet;
Öledben tartva ringatod, növényyel, vízzel táplálod.
Árnyat adsz a fáradt vándornak, gyümölcsöt éhező szájnak.
Illattal terhes levegő, dús kalással ringó mező,
A kacagó vidám emberek; ez mind-mind a te érdemed.
Te vagy a természet csodája, mondd, hogy visszajössz nemsokára.
Kell nekünk a hit és remény, nélkülük az élet zord, kemény.

AMIKOR AZ ÉGRE NÉZEK

Figyelem a csillagokat, vajon merre tartanak.
Éjszakai sétájukon reánk is vigyáznak?
Elvonuló felhők mögül, ha előbukkannak,
Meseország tündérének szemei csillognak,
Vagy talán apró kis manók parányi lámpái.
Segít, hogy el ne vesszenek az ember fiai.
Lehet, hogy a nagy varázsló, kékbársony köpenyben,
Kallódó lelkek csillagát gyűjti az ölébe.
Mindegy kik vagy mik vagytok, fontos hogy ragyogtok.
Amikor az égre nézek, visszakacsintgattok.

VAJÚDÓ TAVASZ

Vajúdó tavasznak vagyok szemlélője.
Mintha a fájdalom vissza-visszatérne.
Nehéz szuszogását hallgatom a földnek.
Úgy kell a napfény, mint gyógyszer a betegnek.
Az meg incselkedik, óvatosan bujkál.
Tudnia kellene, hogy Földanya rá vár.
Lent a gyökerekben lázas munka folyik,
Követik a menetrendet akkor is, ha késik.

SÁRGA CSEREBOGÁR

Cserebogár surran a légben. Cikázva, zúgva pörög az éjben,
Talán szerelmi táncát járva. Lejtésével párját csalogatja.
Élete rövid, röpte gyors, sietős. Járt vajon már erre, a hely ismerős?
Sorsa örökös változás. Mindig visszatér, csak formája más.
Ő is úgy él, mint annyi más, csakhogy léte másnak pusztulás.
Mégis várunk. Jöjj, sárga cserebogár, jelezd nekünk, ha megjött a
nyár!

SZÓLJON A VIDÁM ZENE

Sok havat és szép telet, lakásodban meleget,
Asztalodra kenyeret, szívedben szeretetet.
Szóljon a vidám zene, így szép az ember élete.
Aztán jöhet a tavasz, a szeszélyes kis ravasz.
Ha könnyezik vagy mosolyog, mindenképp meleget hoz.
Rácsókol a fákra, földre, felöltöztet mindent zöldbe.
Illattól terhes a lég, áldott a madárcsicsergés.
Évről-évre azt kívánom, hogy legyen béke e világon.

A TERMÉSZET RENDJE

Visszaint a nyár az ősznek, helyet adva búsan síró szélnek.
Köd üli meg a szomorú tájat, beburkolva füveket és fákat.
Hajnalonta könnyharmatos minden, ezüstös csepp ül a leveleken.
Sugarát a nap fürdeti benne, ha kinyitja szemét reggelente.
Így is gyönyörű vagy természet, csodálom pompás színeidet,
Sárgát, rozsdabarnát, vöröset, mi fák alatt borítja a földet.
A krizantém már titkon vacog, a nap is csak sápadtan ragyog.
A levegő alig langymeleg, elvonult délre a madársereg.
Oly következetes itt minden, ember nem rendezheti szebben.
Őszi eső vagy havazás télen, nem akadály, hogy a tavasz jöjjön.
Nincs harag, bosszúállás köztük. Bizony sokat tanulhatnánk tőlük.
Évszakok akkor is jönnek-mennek, ha már emberek sem lesznek.

ŐSZI LEVELEK

Kint suhog a monoton őszi eső. Levelek kerengése is siető,
Fel-felkapja őket valami erő. Ez a tánc már nem vidám, ez a végső.
Ülök a könnyező ablakon belül, figyelem, ha ősznek haragja elül.
Lesz olyan levél, mely megmenekül, a sárba hullott levél
megsemmisül.

Mindig az győz, aki tovább bírja, vagyis ki a sarat tovább állja.
Majd csend és feledés borul a tájra, csak egy sóhaj száll tova tavaszt
várva.

Az a kicsiny sóhaj viszi a reményt, nem halt meg a levél semmiért.
Testével borítja fának gyökerét, hadd hozza a tavasz újra testvérét.
Mi testünkkel nem védjük gyökereink, csak őrizzük, mit ránk
hagytak őseink.

Terebélyesedjen vérünk, nemzetünk. Szolgáljon kapocsként
szeretetünk.

SZÍVEM CSORDULTIG VAN TELE

Lágy tavaszi eső pásztáz, fán vidám verébraj lármáz.
Minden oly üde egyszerre, békesség borul szívemre.
Vége a ködös napoknak, s a nyomasztó hangulatnak.
Borúra jön mindig derű, természet rendje ily egyszerű.
Reggel is oly könnyű felkelni, Istennek fohászt zengeni,
Azért hogy ember lehetek. Kérdek, én, mit tehetek?
Szívem csordultig van tele, elbűvöl a madárzene.
Azt hiszem megtaláltam célomat, védeni növényt és állatot.

MINT FÁK ALATT

Valami halkan osont, mögöttem árnyék suhant.
Tovatűnt. mint pillanat, utána mély csend maradt.
Csak fák alatt az avar, mit szél néha felkavar.
Tűnik, hogy menni akar, de lassan mindent betakar.
Nem látni már a sarat a levélszőnyeg alatt.
Ez, mi a nyárból maradt, egy elszálló gondolat.
Ősz sem időzik sokat, kavárja már a szél a havat.
Természet ciklusa halad, magamban állok a fa alatt.

TAVASZ

A tavasz utolér, te bárhol is legyél,
Mindenütt rád nevet, bármit is tegyél.
Számára nincs különbség kor és nemzet között,
Hogy milyen szív dobog a bordáid mögött.
Ez öröktől való, hisszük, mindig lesz.
Ezt kapja az ember, ezért semmit sem tesz.
Terád is mosolyog, ki tehetetlen vagy,
Szeretetéből ő senkit ki nem hagy.
Hozza az illatot, a madárcsicsergést,
Természetben s bennünk az újraéledést.
Ó, add vissza, kikelet, az ifjúi kedvet,
Dalolj a fülünkbe szép emlékeket.
Vigasztald s melegítsd a didergő lelkeket.
Isten teremtményeit te egyformán szereted.

KÖD

Mint fátylat női arc előtt, úgy képzelem a ködfelhőt.
Az hullámszik, s meg-meglebben, gomolyog s úszik szépen.
Mindenik sejtetni enged, hibásat, s szépet is elfed,
Mert mikor köd borul a tájra, ő természet kozmetikája.
Már nem sivár a fekete föld, hajnalonta habos ruhát ölt.
Illegeti, fel-felemeli, majd kacéran visszaengedi.

JÖHET MÉG DÉR A TAVASZRA

Mint vágató paripák patája, csattog a tavasz vidám kacaja.
Legyőzte ismét a morcos telet; fű, fa, virág ontja a színeket.
Csivitelő madarak hangja már hajnal hasadtát köszöntve száll.
Apró bogarak indulnak útra, kedves ismerősök után kutatva.
Felvette az ég legszebb ruháját, a bársonyos kék minden árnyalatát.
Apró bárányfelhők úsznak tova, mint tengeren hullámok taraja.
Vigyázz! Csalóka lehet e színpompa, jöhet még dér a tavaszra.
Sarjadzó remények megsemmisülnek, de hervadás után újak jönnek.

Ó, TE NAGYSZERŰ TERMÉSZET

Ködös, párás hajnalon sétálok az avaron.
Színes levelek kavalkádja lassan pereg az őszi tájra.
Mily kábító az illat, régi álmokat ringat.
S a meg nem valósultak, őszi ködével tovaillantak.
Nem követtük nyomukat, hisz jöttek új tavaszok.
Hoztak reményt s megújulást, így követték az évek egymást.
Ó, te nagyszerű természet, hol az öreg fa is teremhet.
Én, mint ember, nem tehetem, de munkával köszönöm létem.
Ha felkel a nap reggel, ébredjünk hát jókedvvel.
Örüljünk a jónak, s szépnek, az évek vissza már nem térnek.

ITT VAN A KIKELET

Örvénylő, kacagó Tavasz, olyan, mint egy ifjú kamasz.
Egyszerre tör ránk erővel, vidám éltető meleggel.
Bezörget minden ablakon, végigcsókol az ágakon.
Minden jókedvvel ébredez. Hahó! Itt van a kikelet.
Zöldbe borulnak a rétek, zúgva röpülnek a méhek.
Felhők iramlanak tova, hegycsúcson havat olvasztva.
Madarak ezrei érkeznek, csicsérgésükkel ébresztnek.
A világ ismét megszépül, mi is lenne tavasz nélkül.

EMBER ÉS TERMÉSZET

Hajnalonta oly békés a világ, milyent az ember csak ritkán lát.
Szellő sem rebben odakint, a hold is távozóban visszaint.
Csendes lehetett az éjszakája, félszemmel nézett le a világra.
Ha néha felhők kergetőznek, nyomát sem látni a földnek.
Ilyenkor felbomlik a rend, a nap is sápadt, fáradtan kereng.
Feszültség tölti el az embert, haragvó, szomorú vagy megtört.
Mily kézenfekvő az összefüggés, ember és természet egyetlen nagy
egység.
Figyelnünk kell az ő szavára, úgy válhatunk egymás hasznára.

NYÁRI REGGEL

De gyönyörű ez a reggel, a szél borzolta levelekkel.
Most még tétovázik a nyár, csak óvatos léptekkel jár.
Hagyd megpihenni hajadon, mielőtt még tova oson.
Úgy illan el mint a remény, e délibábos tünemény,
De évről-évre visszatér, ehhez semmi kétség sem fér.
Várnak rá a búzamezők és a vadvirágos erdők.
Hálatelten muzsikálnak a dalos kedvű madarak
A nap meleg sugarának, Isten eme ajándékának.

TÁRSADALOMRÓL, POLITIKÁRÓL

KIS NEMZETEK SZAVA

Régen úgy hitték a görögök, hogy földiekkel játszanak az Istenek,
Mikor villám sújtott a földre, vagy hajók süllyedtek tengernek
fenekére.

Néha hatalmas sziklák gördültek alá, mintha dühös Ciklopsz
dobálná.

Mindenki félt az Istenek haragját, hogy nem értették, hát imádták.

Elteltek hosszú évezredek, Olympusról is eltűntek az Istenek,

Velük a régi kor szelleme, mely gazdag volt művészetekben.

Maradt csak a rideg valóság. Túlélésükért emberek ölik egymást.

Rakéták szállnak, nem Pegazus. Eltűnt régen a rodoszi kolosszus.

Ma Brüsszel az Istenek hegye, onnan várható a nagyoknak kegye.

Vigyázat! Mert az igazság szeme bekötött, mint Justiciának.

Kis nemzetek szava halk sóhaj, az erősebb állam győz itt is, ez a baj.

Hagyd, Istenem, nekünk is győzni végre, s Góliátnak lenni.

ADJ BÉKÉT

Vajon meddig marad e föld az otthonunk,
Hol annyi erőszakot és gyászt látunk?
Orvul támadó gyilkosok hada az emberiséget pusztítja.
Fanatikus, terrorista hadak ellen hogy lehet küzdeni békésen?
Itt valami végleg meghibásodott, mikor a bosszú hatalmat kapott.
Mint a zúzmarás-havas téli zivatar, lelkünkben is borzongást kavart.
Didergő testünk, e gyenge porhüvely, az emberek közt nyugalmat
nem lel.
Mily gyönyörű, békés ez a mai reggel, el sem hiszem, hogy már
november.
A fák ágai rezzenetlen állnak, adj, Istenem, békét e világnak.
Lásd, ha dühödten mindent felforgatsz, cserében csak pusztulást
kaphatsz.

MERJED KIMONDANI

Ha néha egy-egy jó embert látok, a világnak csak ilyent kívánok.
Tenné a dolgát mindenki csak így, nem lenne egymásra senki irigy.
Utópia lenne ez is talán, mint sok álom évezredek során.
Velünk született lovagiasság, vagy a sokszor legyőzött igazság?
Azt tudom, hogy nemzetünk sorsa a küzdelmek és szenvedés sora.
De merjed kimondani az igazadat, ember és magyarként ez a
dolgod!

BÉKESSÉG A HALÁL ÁRÁN

Mi emberek nem változunk, a jó és rossz közt ingadozunk.
Lemaradunk egy oktávval, majd behozzuk az ágyúval.
Jó példa erre Vietnám, békesség a halál árán.
Aztán jön Irán és Irak, lassan romba dől a világ.
„Mindenki gyanús, aki él”, terrorista, vagy lópecér.
Bármerre nézel, testvérem, hitetlenség a szívekben.
Isten büntetése lenne a sok kegyetlenkedésre,
Vagy emberi kapzsiságunk semmisíti meg világunk?
Bárhogy is jöjjön ez a vég, minket terhel a felelősség.
Nem új bolygót kell keresni, hanem földünket megmenteni!

LEGYEN SZABAD

Vass Albert idézettel

Egyszer tán mondanunk szabad, igaz volt, kedves költőnk, szavad:
„Elpusztul mind, aki hitvány, csak a becsületes marad”.
Szorongó szívvel lessük mi, mikor alszik a gyűlölet ki
Azokban, kik minket meglopnak, világnak rólunk hazudnak.
Sokszor zokog a lelkünk bele, hol vagy Magyarok Istene?
Miért büntetsz nemzedéken át, nem szolgálunk rá szeretetedre?
Te tudod, hogy emberek vagyunk, s hibát-hibára halmozunk.
Ha rosszat tettek őseink, fogd legalább a kezeink,
Hiszen azt kérjük, ami örökünk, a földet, amit könnyünk áztatott.
Mit nem hagyott parlagon nemzedékünk sok évszázadon,
Vedd le rólunk haragodat, távozzanak betolakodottak.
Fújja tovább szél, mint a pelyvát! Add nekünk vissza a hazát!

FOLYNAK MÁR A LICITÁLÁSOK

Szívem a torkomban dobog, amint folynak a licitálások.

A pártok - ki tesz többet érte, az ellenség - ki ad többet érte?

A haza itt a tét, mint tudjátok, ölbetett kézzel ne várjatok.

Álhazafiak fosztják az országot!

A haza a nemzetnek közös kincs, eladni jogában senkinek nincs!

Szent örökség, apáról-fiúra szállt, vérével védte ki előttünk járt.

Visszavenni Máriától nem tudod, mit Szent István a védelmébe ajánlott.

Ne nézd tétlenül, hogy a bitang zsebel, mert így náluknál jobb te sem leszel.

Óvjad és védjed a magyar hazát, mert csak ez ad néked identitást!

E helyre bárhonnán visszatér, kit máshol bánat s csalódás ér.

EMBEREKET MEGALÁZNI

Embereket megalázni, s letiporva megrugdosni,
Ne mond, hogy ez lenne a tiszte, azért mert a rendnek őre.
Annak ki szegény s egyszerű, igazát keresni nem könnyű,
Ha a hatalom embere a politika eszköze.
Kiszolgáló és kiszolgáltatott, két szerep neki egyszerre jutott.
Kinek viszont rossz volt a terep, a vezetésben nem jutott szerep.
Igazságért tüntet? Vigyázat! A kormány büntet.
Ez az igazi demokrácia? Csináld, ahogy a párt diktálja?
Jönnek hazugságsorozatok. Mily együgyűek a polgárok.
Megszorítás, adó vár rátok azoktól, akikre szavaztok.
Szegény haza megkopasztva, idegen kézen az ország java.
Sebaj! A párt elitje ezalatt milliárdjain kastélyban alhat.

ÓRIÁSI VÁLTOZÁS

Óriási változás szele suhant át a hazán,
Mint megzúdult áradás, korlátokat bontván.
Emberi akarat tolta jobb felé a kormányt.
Végre felrobbantotta a boszorkánykonyhát.
Leselkedő hiéna had ugrásra készen várt,
Mint koncot, szétcibálni a nemzet otthonát.
Végre győzött a józan ész, de hol késett oly soká,
Vagy utolsó percekig esélyeit latolgatá?
Kiégett földben a mag nem tud kicsirázni,
De vigyázó kezekkel csodát lehet művelni.
Meg kell tanulni ismét hinni és szeretni.
S nemzettársainkat testvérként kezelni.

SZEGÉNY EMBERISÉG

Bánat ül a szívem táján, nagy, szomorú érzés.
A haragos őszi ég is viharfelhőtől terhes.
Ez nem múltó szeszély, mi évről-évre változik.
A természet állhatatos, csak néha ő is játszik.
Folyton ez az ijesztgetés, mindent elrontottunk!
Globális felmelegedés, Istenem, mit csináltunk.
Most meg itt a hidegrázás, lehet, hogy nem fűtenek,
Vagy talán előkészítő, ha majd hóhullámok jönnek?
Szegény-szegény emberiség, ez a civilizáció?
Mi maradhat más hátra, mint az emigráció!
Végül is „Kit erre, kit arra sodornak a szelek”,
Mert, rakétakilövéssel, már nem segíthetnek.
Árvíz, mérgező vegyszerek teszik a magukét.
Nesze neked élővilág, készül az ásatási termék.

HA MÉGSEM ÁLOM

Valahol halkan felsír egy tárogató hangja.
Nem tudom, hogy valós-e, vagy csak lelkem hallja.
Prüszkölő paripáknak csattogó patáit,
Nyalka huszároknak, édes-bús nótáit.
Istenem, ha mégsem álom, lehet, hogy megtalálom?
Talán még mindig őrzik Kárpátoknak ormait,
Hol vérükkel öntözték a haza szent földjét.
Mint lidérces álom az alvilágon,
Úgy suhan át lelkemen az ősrégi fájdalom.
De sok anya s feleség siratta szeretteit,
S nem lelé hamvait, mit idegen hant takar:
Galícia, vagy Don kanyar? Ott pusztult el sok magyar.
Míg ők védték Európát, mások eladták a hazát.
Esküszünk! Míg él nemzetünk, titeket nem feledünk.

SÜTŐ ANDRÁS HALÁLÁRA

Egy nagy ember hunyta le szemét, ki tollával harcolt igaz eszmékért.

Már csak egyik szemében ragyogott fény, de az volt az erdélyi magyar remény.

Lentről ívelt magasba szelleme, vigyázni maradandó értékekre,
S a társadalom keresztmetszete tükröződik műveiben.

Megőrizve ízes, zamatos nyelvünk, magával ragadta mindig a lelkünk.

Ragyogjon fáklyája még századokig. Emléke szálljon magyartól-magyarig.

Míg gondolata béklyó nélkül szállt, lába nehéz, göröngyös úton járt.
„Anyám könnyű álmot ígért” - írta Ő. Úgy legyen, adja a Teremtő.

CSABA KIRÁLYFI HADA

Álmodtam Tündérkertet, fénykoszorús rétet.
Szivárványra kapaszkodva öleltem a Földet.
Szellő borzolta hajam sejtelmes fényben ragyogott.
A mennybolt kék bársonyán csillagösvény kanyargott.
Oly gyönyörű mesevilág, szebb, mint bármely valóság.
Ám az ösvény csillagporát lovak patái szétrúgták.
Csaba királyfi hada vágatva indul édes hazámba.
Oh, Istenem, segíts nekünk, hogy mindannyian ott lehessünk.
Oly soká vártuk már jöttedet, védelmezni székely népedet.
Neveddel himnuszunk magasra száll, határvadász áll a Hargitán.
Örtüzek gyúlnak jöttedre, vess egy pillantást Tündérkertedre.

ÁLMOKRÓL, ÉLMÉNYEKRŐL

Ő TÖBBET LÁTOTT

Álmomban vak vezetett engem, sötétben, ismeretlen helyen.
Különös biztonsággal haladt, az út gyorsan mögötte maradt.
Csak ment nyugodt tempóval, mint tengerész a kompasszal.
Én lihegve kapaszkodtam, s magamban fohászkodtam.
Mikor utunk végére értünk, családja fogadott bennünk.
Egyenrangú volt a látóval, csak sokkal több bizakodással.
Nem félt emberi rosszaságtól, világot ítelt önmagáról
Belülről jövő szeretettel, mit nem tudunk mi látó szemmel.

Mikor az álom véget ért, nem tudtam feledni bűvöletét.
Felnyitotta szemem a bámulat, az ember mily sokat mulaszt
Azzal, hogy retteg és ijedez, nem csak nem lát, hanem süket.
Mindazt, mi őt érinti, ijedten elhessegeti.
Minden baj csak őt keresi. Az idő is túl meleg vagy hideg.
Azzal tölti életét, hogy vigasztalannak hiszi létét.
Pedig rövidre szabott éltünk sívár, ha csak vakon nézünk.
Számítanunk kell az élet-minőséget, s a körülvevő sok szépséget.

S HA ELMEGYÜNK

S ha elmegyünk, mert elmegyünk minden élőnek örök útján,
Marad-e vajon itt, e világon, bár egyetlen lélek, ki gondol reám?
Ki kegyelettel és derűs szívvel őriz egy sarkot a lelkében?
Ám ha létezik inkarnáció, az elmúlás csak vakáció.
Én pázsit lennék a talpak alatt, vagy elillanó virágillat.
Talán lebbenő, simogató szél, bágyadt holdsugár, ki este kél.
De ha nincs senki, hát alszom tovább az elfeledettek örök álmát.

SZEBB JÖVŐT!

Szebb jövőt a hazának, s minden igaz barátinak.
Derűs, meleg napokat, mindebből nagyon sokat.
Oly tartós legyen létünk, akár édes anyanyelvünk,
Melyen hálát rebeghetünk, hogy él még nemzetünk.
Védelmezőnk Szűz Mária, hiszen ez az Ő országa.
István királyunk bízta rá, és Ő elveszni nem hagyá.
Amíg szól a magyar nóta, nem vész el a magyar haza.
Őrizzük az ősi tüzet, barátságot, becsületet.

AKKOR VAGYOK BOLDOG

Akkor vagyok boldog, ha verset írhatok,
Kín-keserves bánatomról, hogyha szólhatok.
Oly rejtélyes mélabús ifjú életünk,
Az, hogy szeret, vagy nem szeret, fontos tételünk.
Azt mondják: „A boldogságnak nincs története.”
Azért van az én versemnek rövid élete.
Hiszek a végakaratban, mi nem rajtunk múlik,
Mert, ha ember irányítja, minden elromlik.
Öröm vagy szomorúság, minden változó,
Szavazzunk hát az életre, mely gyorsan illanó.
Ne pazarold búbánatra szép ifjúságod,
Ha adsz és kapsz is szeretetet, jobb lesz a világod.

MÁR CSAK TŰNŐ EMLÉK

Most hogy ősz hajunkra pereg a sárguló levél,
Már csak tűnő emlék a nyár, mint az elsuhanó szél.
Lélegzetelállítóan izgalmas volt az út,
A motor már ki-ki hagy, de Istennek hála még fut.
Vissza-visszatekintgetünk az eltelt évekre.
Szép emlékek bukkannak fel a múltnak ködében.
Balgaság eltékozolni a szivárványos őszt,
Avar alatt kutatni az elszálló időt.
Életünknek periódusa akár valamely szonáta:
Allegro, vagy andante, ahogy azt Isten megírta.

SZEBB AVILÁG

Míg ablakomból nézem a felhők vonulását,
Felidézem magamban az orgona illatát.
Elragad az emlékezés lágyan ringató szele,
Az élet mezsgyéjére röpdölök vissza vele.
Oly sokat tépdölödtem, hogy mire teremtettek,
Tudok-e repülni, ha szárnyakat növesztek.
Azóta megtanultam: lassan járva szebb a világ.
Álmaimban egyformán szép minden virág.
Vadvirág vagy fodormenta, ott is, itt is mind egyforma.
Orgona illatú éjszaka számomra örök nosztalgia.

ÉJSZAKA MAGYARUL ÁLMODOM

Vajon megvan-e írva előre mindannyiunk jövője,
Kinek-kinek csillagképe, balsorsa, vagy reménysége?
Ide vándorlásunkat, e távoli félszigetre,
Politikai akarat intézte,
Vagy önként választott sorsunknak magunk mentünk elébe?
Oly kicsinynek érzed magad itt a nagy idegenben,
Ahol panaszkodni szabad, bármi rágjon is szívedben.
Mennyi újdonság és szépség, szabadság, mosoly és jólét.
Teljesen ismeretlen emberek szolgálatkészek, szívélyesek,
Csodálják és dicsérik is első próbálkozásaidat.
Ez látszik igazolni hajdani választásodat.
Ez mankó a hónod alatt, ameddig majd egyedül járhatsz.
Jó ez a világ itt, Istenem, még a banánt is megvehetem.
De míg céljaid közt araszolgatsz, lassan egyedül maradhatsz.
Hazádról sem tudják, hogy hol lehet az.
Mi csodabogarak vagyunk, mélabús mindig az arcunk.
Lelkünkben ott él az ősi jaj, s torkunkban visszafojtott sóhaj,
Turán, Verecke s Trianon, meg a régen elveszett otthon.
Ott húzódik a génjeinkben, szívünket markolja két kézre.
Nékem a tárogató hangja kedvesebb, mint száz szimfónia.
Éjszaka magyarul álmodom, s az otthoni tájakon járok.
Könnyes szemekkel ébredek, csak tudnám, hogy itt mit keresek?
Ha jönnek a szomorú hírek, hogy hazámfiái éheznek,
Megnyugtat ismét a döntésem, jó itt élni emberségesen.
Életem piciny lélekvesztője így sodródik kételyek tengerében.
Segélykérőn nyújtom a kezem, de köztük a barátot nem lelem.
Minden erőfeszítés hiába, a magyarnak nem ez a világa.

AZ ÉGBOLT EGYRE VÁLTOZIK

Szelek hátán kapaszkodva felhők kergetőztek egymással.
Mesés alakokat formálva a levegőég kék hátterén.
Hanyattfeküdve a pázsiton gyönyörködve néztem gyermekként,
Hogyan tűnnek el a horizonton képzeletszülte figuráim.
Majd ismét mások kúsznak elő, elfedve a tiszta ragyogást.
Sötéten jött az esőfelhő, elűzni játékos kacagást.
Annyit idővel megtanultam, hogy az égbolt egyre változik.
Titkát azért nem is kutattam. Fontos hogy fölöttünk őrökdi.

KÖSZÖNÖM NÉKED

Néha elfog a nosztalgia egy-egy felém áramló illatra,
Lehunyt szememmel is látom az akácfa fűrtjeit az ágon:
Az utcára hajló lila orgonát, a felröppenő verebek raját,
A hajnali rezedaillatot, napnyugtával a dohányvirágot.
Köszönöm néked, édes Istenem, hogy mindezt újra átélhetem.
Mivé lenne a világ, ha a szépet vissza nem álmodnánk?
Ilyenkor azok is élnek, akik kedvesek voltak szívemnek.
Kik szépet szeretni tanítottak, s bármerre jártam, visszavártak.

SIESS-SIESS

Már vártam a hajnalt, hogy jöjjön, ismerős hangot, hogy köszöntsön.
Hála az éter hullámainak, közelebb hozza barátainkat.

Mi egyre csak kapkodunk, sután, a gyorsan illanó idő után.

Nem vesszük észre siettünkben, magunkra maradtunk idegenben.

Gyorsan felkapcsolunk a gépre. Igen, hát itt van egy magyar. Végre!

Jó a tudomány, a közös kultúra, de az emberi szót nem pótolja.

Sírni és nevetni oly jól lehet, ha mással egy hullámhosszon van a
szíved.

Siess-siess, az idő sürget, segítsük egymást, nyújtsd a kezed.

MINDEN HÁZBA BETÉRNÉK

Köd lennék, ha lehetnék, s minden szennyet befednék.
Az lennék csak, ami jó: a fázónak takaró,
Kisgyermeknek harisnya, éhezőknek tarisznya,
Varázsszönyeg vándornak, forrás a szomjazónak,
Vigasza az árvának, támasza a bénának.
Szeretetet terelnék, s minden házba betérnék.
Kiűzném a bánatot, mert szeretem a világot.

ADJ, URAM, MÉG EGY ESÉLYT

Kergetem az időt, mely lassan évszázad lesz.
Számadást csinállok, mit minden búcsúzó tesz.
Hogy szól az ítélet, ha már megmérettetett?
Könnyűnek találtatott, s most már elmehet.
Volt feladatom, mint mindenki másnak.
Nem is volt kevés: ne csak nézzek, - lássak!
Hisz van nyomor a földön, van igazságtalanság.
Mit tettem érte, hogy jobb legyen a világ?
Megpróbáltam, uram, de az csak egy morzsa.
Igaz, sok milliárdból már husszú hegylánc volna.
Adj, Uram, még egy esélyt, hogy megmutathassam,
Az lehet csak boldog, kinek tiszta szíve van.

HA ISMÉT ÚGY VOLNA

Kihalt már régen az utca, hiába vágyódnál oda vissza.
Nem maradt senki a régiekből, szeretet sem sugárzik a szemekből.
Nem vagy több mint idegen, érzed azt úgy is a szíveden.
Az ismerős követ elhordták, a kedvenc fát is kivágták.
A ház áll, de lélektelenül. Nem csendül ismerős hang bentről.
Mosolygós arcok ablakkeretből eltűntek már régen az életből.
Maradandót nem alkottak ők, de megtettek minden lehetőt.
Adták, mit tudtak, a magvetőt, munkával tisztelni teremtőt.
Önzetlen volt a szeretetük, a mindig töretlen jókedvük.
Pedig nem volt könnyű életük, de mindezt észre sem vettük.
Örömmel térnénk vissza oda, szívünk biztos el nem vágyódna,
Ha ismét minden úgy volna, mint valaha: gyermekkorunkban.

ÁLMODNI SZABAD

Még érzem néha szellők suhanását, arcomon a lágy meleg
motozását,

Ahogy állok ott a virágos, zöld mezőn, várva, hogy valami
titokzatos jön.

Jött is, de észrevétlenül tovább állt, vitte ifjúságom egy-egy
darabját,

De ki hiányolja a lehulló morzsát, mikor ínycséség borítja asztalát.

Csak gyűlnek a munkával teli évek. Álmomban még mindig szépek
a rétek.

Szeretnék ott állni most is, minden nap, de már annak örül az
ember, amit kap.

Csendes séta az út menti fák alatt. Öröm az is, ha néhány barátom
maradt.

Ha tehet valamit gyermekeiért, megoszthatja velük szíve szeretetét.

Álmodni azért mindenkinek szabad, a küzdelmes élet úgy is halad,

Jó vagy rossz stációja mögöttünk marad. Őrizd hát álmodat, míg az
el nem szalad.

EMLÉKEZÉS

Emlékezetemnek zilált füzete, de sokszor lapozgatok benne.
Régen ismert arcokat keresve meglepő képek jutnak eszembe.
Egy kislány, ki imádott olvasni, ki tudott légvárakat építeni.
Nem volt terhére egyedül lenni, mert ébren is szeretett álmodni.
Ha hosszú úton járt, csak magába, nem nyomasztotta az út magánya.
Minden alkalomra volt témája, mindnek megoldását megtalálja.
Hogy kivédje csalódások árját, becsukta olykor lelke kapuját.
Így erősítette mindig magát, s vívta végig élete minden harcát.
Tudom, hogy még mindig hisz a jóban, de már kevesebb az illúziója.
Lapozzunk tovább, elég ez mára. Bizzunk a jövőben, ne nézzünk
hátra.

A MÚLTNAK EMLÉKE

Ki hitte volna, hogy valaha még beszél a nyári éjszaka
Valami bensőséges hanggal, akkor is, ha nem vagy fiatal.
Most más ennek a jelentése, távolibb, lassúbb a zenéje.
Benne van a múltnak emléke, rád talál az idegenben.
Oly gyakran ülök csak úgy a csendben, elsüllyedve időben, térben.
S régi hangok neszezése, mintha most is valóság lenne.
Szinte hallom, hogy szuszog a föld, s a frissen szántott rög illatot
küld.
Moccan a lég, zizzen a csend. Csak halkan, csak halkan, varázsát
meg ne törd!

LEVÉL A VÍZ TETEJÉN

Mint egy levél a víz tetején, gyorsan lebegsz át az életen.
Hiába van ott a két karod, a partokat meg nem foghatod.
Néha szeretnél lassítani, egy szép élménynél megállítani.
Ahogy gyorsan telnek az évek, semmi sem fontos, csak az élet.
Nem te kérted, csak úgy kaptad. Miért is kell, hogy visszaadjad?
Ez a kérdés is haszontalan, marad megválaszolatlan.
Ha már itt vagy sorstársaiddal, törődj velük, ne csak magaddal.
Találkoztok még, higgyél ebben, ott hol az árnyékok világa lebben.

Tartalom

ÉLETRŐL, EMBERRŐL

TE EMBER VAGY	9
TÉGY CSODÁT	10
MINT BÚVÓPATAK	11
CSAK EMBER	12
AMEDDIG A FECSKE SZÁLL	13
REMÉNY	14
BIZONY ESENDŐ AZ EMBER	15
MINDEN ÚT RÓMÁBA VEZET	16
A TERMÉSZET ÖRÖK RITMUSA	17
MI, VÁNDORLÓ MAGYAROK	18
PORSZEMEK VAGYUNK	19
ELSZÁLLT MÁR A DARUMADÁR	20
ADJ, ISTENEM, TISZTA GONDOLKODÁST	21
MINDENNEK CÉLJA VAN	22
RINGJON A BÚZAMEZŐ	23
A TAVASZ MELEGE	24
MIÉNK A FELELŐSSÉG	25
SIESS, IFJÚ TAVASZ	26
ELÉG A PUSZTÍTÁSBÓL	27
HA FELJÖN A NAP	28
AZ IDŐ NEM VÁR	29
ISTENEM, CSAK EL NE TÉVEDNÉK	30
SOKFÉLÉK VAGYUNK	31
MIVÉGBŐL JÖTTÜNK A VILÁGRA	32
LÉGY HASZNOS	33
Ő SENKIT FEL NEM MENT	34
SZÍVEM IMÁDSÁGGAL TELE	35
KELL EGY ÚJ RECEPT	36
GYILKOSNAK BOCSÁNATRA NINCSEN REMÉNYE	37

TERMÉSZETRŐL, ÉVSZAKOKRÓL

EGY MAGÁNYOS FA	40
TE VAGY A TERMÉSZET CSODÁJA	41
AMIKOR AZ ÉGRE NÉZEK	42
VAJUDÓ TAVASZ	43
SÁRGÁ CSEREBOGÁR	44
SZÓLJON A VIDÁM ZENE	45
A TERMÉSZET RENDJE	46

ŐSZI LEVELEK 47
SZÍVEM CSORDULTIG VAN TELE 48
MINT FÁK ALATT 49
TAVASZ 50
KÖD 51
JÖHET MÉG DÉR A TAVASZRA 52
Ó, TE NAGYSZERŰ TERMÉSZET 53
ITT VAN A KIKELET 54
EMBER ÉS TERMÉSZET 55
NYÁRI REGGEL 56

TÁRSADALOMRÓL, POLITIKÁRÓL

KIS NEMZETEK SZAVA 59
ADJ BÉKÉT 60
MERJED KIMONDANI 61
BÉKESSÉG A HALÁL ÁRÁN 62
LEGYEN SZABAD 63
FOLYNAK MÁR A LICITÁLÁSOK 64
EMBEREKET MEGALÁZNI 65
ÓRIÁSI VÁLTOZÁS 66
SZEGÉNY EMBERISÉG 67
HA MÉGSEM ÁLOM 68
SÜTŐ ANDRÁS HALÁLÁRA 69
CSABA KIRÁLYFI HADA 70

ÁLMOKRÓL, ÉLMÉNYEKRŐL

Ő TÖBBET LÁTOTT 73
S HA ELMEGYÜNK 74
SZEBB JÖVŐT! 75
AKKOR VAGYOK BOLDOG 76
MÁR CSAK TÚNÓ EMLÉK 77
SZEBB AVILÁG 78
ÉJSZAKA MAGYARUL ÁLMODOM 79
AZ ÉGBOLT EGYRE VÁLTOZIK 80
KÖSZÖNÖM NÉKED 81
SIESS-SIESS 82
MINDEN HÁZBA BETÉRNÉK 83
ADJ, URAM, MÉG EGY ESÉLYT 84
HA ISMÉT ÚGY VOLNA 85
ÁLMODNI SZABAD 86
EMLÉKEZÉS 87
A MÚLTNAK EMLÉKE 88
LEVÉL A VÍZ TETEJÉN 89

AZ ÁGHEGY LAPFOLYAM KÖTETEI

Megjelent az
ÁGHEGY
KÖNYVEK
sorozatban

Tóth István Irén
Málthánéző

Tar Károly
Szárás oázis

Szakács Sándor Ferenc
Kettéhasadt lélek

Bondart Norbi
A hódtafi újtelepesek

EMLEKKÖNYV
1989-1990

Lóráncz Bor Ágnes
Állapotok

Ágnes Bor
Tillatand

ALEXANDER DOHI - GARTNER
DOHI ALEX
ILLATOK
KÖNYVE

TAR KÁROLY
PÁNIK
BIZONY

KIERKEGAARD
Søren Kierkegaard
kedvencnek
Pálfi György Ártomány

Tar Károly
Itt és ott

Skandináviai helyőrnég

Dekes Ferenc
Éden
Bádenben

Arvidson Margit Edit
Feloldozás
Egy élet emlékei

Niklas Barabás
Jézus
Barabás

TAR KÁROLY
TÁNCRAZ

Skandináviában
rengeteg a liget
(lund),
de
Magyar Liget
csak egy van!